

Moj “put za Damask”

Na ovaj svijet sam došao 28. rujna 1911. godine, u mjestu San Ceroni, u španjolskoj pokrajini Barceloni, kao dijete roditelja rimokatolika. Kad mi je bilo šest godina umro je moj, tada još mlad, otac, jer je vladala epidemija gripe koja je poharala mnoge domove u mojoj zemlji. Budući da smo bili vrlo siromašni, od tada je moja majka morala teško raditi.

Dvije godine kasnije pronašao je jedan poznanik mojoj majci mjesto pazikuće u samostanu franjevki u gradiću Tarazona de Aragón u pokrajini Zaragoza. Redovnice su je zaposlile pod uvjetom da ja postanem svećenikom, jer u stanu pazikuće nisu htjele imati muško dijete, osim ako se ono kasnije upiše u sjemenište.

Utjecaj časnih sestara je prevladao pa sam kad mi je bilo osam godina već bio određen za posao o kojem nisam znao gotovo ništa. Tijekom svog školovanja u sjemeništu više puta sam rekao majci da ne osjećam poziv za život u celibatu, to jest neženstvu, no ona mi se prijetila time da je jedina druga mogućnost da me pošalje u državno sirotište, koje mi je opisala u najtamnijim bojama.

Kao mlad svećenik

Kad mi je bilo deset godina ušao sam u sjemenište u Tarazoni, kako bih se školovao za svećenika. Premda sve do viših razreda nisam previše vremena ulagao u učenje, sve sam ispite položio s najboljim ocjenama. To sam prihvaćao kao nekakvo obeštećenje, kao podmi-

renje vlastitih želja, to jest toga da izučim neko uobičajeno zanimanje i osnujem obitelj.

Desetoga lipnja 1934. godine posvetio me u Tarazoni nadbiskup Toleda, Dr. Goma, za svećenika. Sljedećih petnaest godina služio sam Rimokatoličkoj crkvi tako što sam predavao u sjemeništu i privatnim kućama, obavljao sahrane, krštenja i vjenčanja te vodio druge religijske obrede.

Potisnuta sumnja

U rujnu 1948. godine moj me biskup unaprijedio. Postavljen sam za profesora "dogmatske teologije" na dijecezanskom sjemeništu grada Tarazona de Aragón. Godinu dana kasnije postavljen sam za glavnog kanonika, to jest za službenog propovjednika katedralne crkve. Do tada sam uspijevaio potisnuti svaku sumnju i nadvladati poteškoće koje sam imao u pogledu mnogih dogmâ Rimokatoličke crkve. To mi je, između ostalog, uspijevalo stoga što sam, kao i svi pravi katolici koji žele izbjeći izopćenje, bio bezostatno podložan papi.

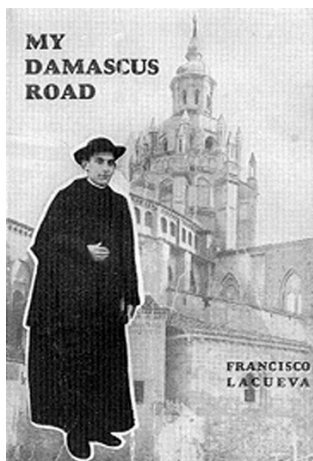
Jednog dana sam u rimokatoličkom časopisu "Cultura Biblica" naišao na ime španjolskog evanđeoskog pastora Don Samuela Vile. Pisac članka u kojem sam pročitao to ime kudio je tog čovjeka zbog nekih izjava koje je on u svojoj knjizi "Na izvorima kršćanstva" iznio o braći Isusa Krista. Deset godina nakon toga (tijekom kojih sam se bio hvatao u koštac s mnogim teološkim pitanjima i nisam našao nijedan zadovoljavajući odgovor) još uvijek sam se sjećao tog imena. Potražio sam njegovu adresu u telefonskom imeniku i s krajnjom mu iskrenošću napisao o svojoj duhovnoj mucu.

Istinsko obraćenje Bogu

Pastor Vila odgovorio je s punim razumijevanjem i putem Svetog Duha. Objasnio mi je mnoge od temeljnih istina Božje riječi, koje su me zapanjile zato što su se protivile svemu onome što sam dotad vjerovao. Gospodin Vila mi nije napisao da bih trebao prijeći u protestantizam, i sasvim otvoreno mi je rekao da rješenje mojih duhovnih teškoća nije u zamjeni jednog vjeroispovijedanja drugim,

nego u istinskom obraćenju Bogu. To mi je bilo prvo iznenađenje, no nije bilo i posljednje. Naveo je to da moje spasenje ovisi o tome hoću li sa svom jednostavnošću, putem vjere, prihvatiti Isusa kao svog osobnog Spasitelja. I trebao bih – a to je bilo drugo veliko iznenađenje – kao kršćanin svakodnevno živjeti u srdačnom odnosu s Bogom. Meni je to bilo nešto nadasve izvanredno! Dakle tako razmišljaju ti zavedeni protestanti!

Nastavio sam se dopisivati sa Samuelom Vilom i dobio sam od njega neke protestantske publikacije. Nikada neću zaboraviti kakav utisak je na mene ostavila njegova knjiga “Na izvorima kršćanstva”. U njoj sam našao razborit prikaz rješenja za kojima sam tragao tijekom vlastitog razmatranja rimokatoličkih dogmâ. Zašto te odgovore nisam bio našao sâm? Odgovor je jednostavan: nisam imao temeljno poznavanje Biblije i povijesti, što mi je gospodin Vila dokazao u svojim pismima.

Tako sam počeo marljivo i temeljito proučavati Bibliju te razmišljati o pročitanoj. Iskreno sam se molio za obilnu milost Svetog Duha, kako bih mogao razumjeti pravi smisao Riječi i čuvati je u svojim mislima i srcu, kao i provoditi je u djelo u svakodnevici i predavati je drugima. U nešto više od godinu dana dvaput sam pročitao cjelokupnu Bibliju, a Novi zavjet i više puta. Proučavao sam i najbolje rimokatoličke i protestantske komentare.

Riječ istine

Uskoro sam bio u stanju uživati u plodovima tog prekrasnog posla. Moji su učenici bili zapanjeni mnogostranim i odgovarajućim biblijskim redcima kojima sam podupirao svoja teološka objašnjenja. Ali, prije svega, po prvi put sam jasno uviđao da su mnoge od dogma koje tvore rimokatoličko vjeroispovijedanje lažne.

Premda sam Svjetlo primio u siječnju 1961. godine, i ono je prodrlo u moju dušu, i premda sam u međuvremenu bio uvjeren u lažnost katolicizma, još uvijek nisam bio spašen. U tom stupnju svog obraćenja bio sam uvelike ohrabren tijekom svog prvog posjeta Samuelu Vili u Tarrasi (Barcelona) u svibnju te godine. Strast i predanost s kojom je on razgovarao sa mnom i, prije svega, s kojom se molio Gospodinu, duboko me se dojmila i snažno potaknula.

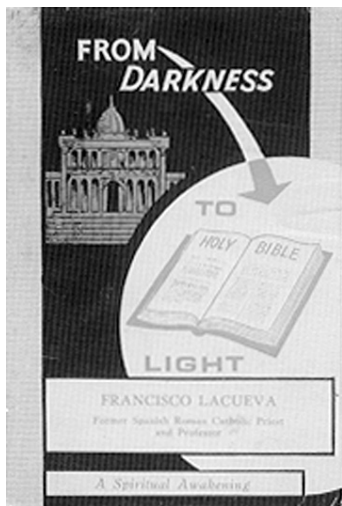
Moć Božje milosti

Kao što mi je brat Vila savjetovao, u okolnostima u kojima sam nailazio na velike teškoće provjeravao sam hoće li me Bog uslišati te sam doživio nešto čudesno. Konačno sam šesnaestog listopada 1961. godine, usred jednog iskušenja kad su me teškoće okružile kao što su Davida, pisca psalama, okružili bašanski bikovi, podigao svoje oči i srce k Nebu, prestao se uzdati u vlastitu snagu i pozvao se u moć Božje milosti, koja svoje najveće pobjede slavi naočigled ljudske slabosti i nesposobnosti. *A on mi reče: "Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga usavršuje u slabosti."* Dakle, radije ću se hvaliti svojim slabostima, da na meni počiva snaga Kristova (2. Korinćanima 12,9). *Blagoslovljeni su oni kojima su oproštena bezakonja i kojima su pokriveni grijesi. Blagoslovljen je onaj čovjek kojemu Gospodin neće uračunati grijeh* (Rimljanima 4,7-8).

Od toga trenutka bilo mi je sasvim jasno da sam nanovo rođen. Odrekao sam se života u grijehu i bezuvjetno se predao Kristu, bio sam spreman uzeti na sebe Njegov križ i vjerno ići Njegovim stopama. Uz to sam svaki dan molio da me Sveti Duh neprestano drži budnim, kako bih mogao slijediti njegov najmanji mig i bio korisno oruđe pod Njegovim svemoćnim vodstvom. Od listopada 1961. godine do lipnja 1962. moji prijatelji, moji učenici i najbliži suradnici opažali su promjenu koja je nastala u meni. Moje propovijedi imale su dokaznu snagu kao nikada dotad i srce mi je bilo ispunjeno oduševljenošću, unutarnjim mirom i prekrasnom radošću. Najveću radost nalazio sam u molitvi i neprestanom čitanju i proučavanju Svetog pisma. Počeo sam ga čitati sustavno, a broj Biblija i Novih zavjeta koje sam svojim prijateljima poklanjao za njihove rođendane i blagdane bio je velik.

Katolicizam: drugo evanđelje

Nakon nekog vremena uvidio sam da mi je nemoguće ostati u Rimokatoličkoj crkvi. Šesnaestog lipnja 1962. godine pisao sam svom biskupu i predsjedniku kanonskog vijeća katedrale u Tarazoni, gdje sam tijekom trinaest godina služio kao propovjednik, i izvijestio ih da se želim odreći svih svojih časti i položaja te napustiti Rimokatoličku crkvu, kako ne bih potpao pod prokletstvo onoga što je napisano u Galaćanima 1,8-9: *Ali kada bismo vam mi ili anđeo s neba propovijedali ikoje drugo evanđelje negoli ono koje smo vam mi propovijedali, neka je proklet. Kao što smo već prije rekli, tako sada opet velim: Ako vam itko propovijeda ikoje drugo evanđelje negoli ono koje ste primili, neka je proklet.*

Pisma sam poslao pet dana kasnije te napustio Španjolsku i otputovao za Englesku. Ondje me, gradu u Newhavenu, otvorenih ruku primio jedan prijatelj i sluga Božji, gospodin Luis de Wirtz.

Ne bih htio završiti a da ne iznesem snažno svjedočanstvo o svom obraćenju Isusu Kristu. S velikom sam se radošću odrekao visokog položaja i s njim povezanog ugodnog života koji sam imao u Rimokatoličkoj crkvi. S potpunim pouzdanjem prepuštam se vodstvu mog nebeskog Oca, koji će me sigurno dovesti na cilj mojeg spasenja. Otkad sam napustio Rimokatoličku crkvu postalo mi je jasno da, želi li se imati sve, vlastito srce treba odvojiti od svega.

Milošću ste spašeni

Svojim negdašnjim kolegama svećenicima od svega srca svjedočim: sretan sam u svom novom životu, koji sam dobio u Kristu i po Njegovom Evanđelju! Neka bi Bog svima vama iskazao istu milost!

Neću vas zaboraviti u svojim molitvama i nadam se da će se za mene moliti svi oni koji su iskrena srca i tragaju za istinom. Trebate znati da je spasenje nešto osobno između Boga i svakog pojedinca. Pripadnost nekoj crkvi ne spašava, kao ni pobožni postupci, bogoslužja, moljenje krunice i fatimske poruke. Potpuno je pogrešno vjerovati da je moguće spasiti se držanjem pobožnosti "prvih petaka" ili "prvih subota". Duša nam se može spasiti samo putem osobne vjere u otkupiteljsko djelo Isusa Krista: *Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave, a opravdani su besplatno njegovom milošću, putem otkupljenja koje je u Kristu Isusu. Njega je Bog postavio da bude pomirilištem po vjeri u njegovu krv, da pokaže svoju pravednost u opraštanju grijeha učinjenih prije, u doba Božje strpljivosti* (Rimljanima 3,23-25).

To je nauk Biblije, tako naučava apostol Pavao u poslanici Rimljanima. Proučavajte Bibliju, i ona će vas uvesti u istinu. Pazite da ne krenete pogrešnim putem. Mislite na to danas, jer sutra već može biti kasno.

***

Francisco Lacueva je bio vrlo djelatan u širenju Evanđelja, ali i kao pisac knjiga. Do svoje smrti, u Bathu (Velika Britanija) 11. rujna 2005. godine, svjedočio je da je Evanđelje sila Božja za spasenje svakoga to vjeruje.